

Rick Riordan

De Zee van Monsters

Mijn beste vriend koopt een trouwjurk

Dit is hoe mijn nachtmerrie begon: Ik stond in een verlaten straat in een klein kustplaatsje. Het was midden in de nacht. Het stormde. De wind en de regen rukten aan de palmbomen die langs de weg stonden, voor de roze en geel gepleisterde gebouwen met dichtgespijkerde ramen. Eén straat verderop, achter de hibiscustruiken, kolkte de oceaan.

Florida, dacht ik. Ook al had ik geen idee hoe ik dat wist. Ik was nog nooit in Florida geweest.

Toen hoorde ik hoeven over het plaveisel denderen. Ik draaide me om en zag mijn vriend Grover rennen voor zijn leven.

Ja, ik zei 'hoeven'.

Grover is een sater. Tot aan zijn middel ziet hij eruit als een doodgewone slungelige tiener met wat dons op zijn kin en een puistenkop. Hij loopt raar mank, maar als je hem nooit zonder broek hebt gezien (wat ik je ook niet zou aanraden) zou je niet zeggen dat er iets onmenselijks aan hem was. Baggy jeans en nepvoeten verhullen het feit dat hij een harig achterwerk heeft en hoeven.

Grover was mijn beste vriend in groep zes. Hij was samen met mij en een meisje dat Annabeth heette op avontuur gegaan om de

wereld te redden, maar ik had hem sinds juli niet meer gezien, toen hij in zijn eentje op een gevaarlijke queeste was gegaan – een queeste waar geen sater ooit van was teruggekeerd.

Hoe dan ook, in mijn droom sprintte Grover ervandoor met zijn schoenen in zijn handen zoals altijd als hij hard moet rennen. Hij galoppeerde langs de souvenirwinkeltjes en surfplankverhuurbedrijfjes. De storm drukte de palmen bijna tegen de grond.

Grover was doodsbenauwd voor iets achter hem. Hij moest direct van het strand zijn gekomen. Het natte zand zat nog aan zijn vacht gekoekt. Hij was ergens vandaan gevlucht. Hij probeerde te ontkomen aan... iets.

Een gebrul dat mijn tanden deed klapperen klonk boven de storm uit. Achter Grover, aan het eind van de straat, doemde een schaduwachtige figuur op. Hij mepte een straatlantaarn opzij, die in een vonkenregen uiteenspatte.

Grover struikelde en jammerde van angst. 'Ik moet weg zien te komen. Ik moet ze waarschuwen!' prevelde hij voor zich uit.

Ik kon niet zien wat hem achternazat, maar ik kon het wel horen vloeken en tieren. De grond schudde onder zijn naderende voetstappen. Grover schoot een hoek om en bleef wankelend staan. Hij was een doodlopend pleintje met winkels op gerend. Geen tijd om terug te rennen. De dichtstbijzijnde deur was door de storm opengeblazen. Boven de donkere etalageruit hing een bord met ST. AUGUSTINE BRUIDSBOETIEK.

Grover stoof naar binnen en dook weg achter een rek met trouwjurken.

De schaduw van het monster bewoog voor de winkels langs. Ik rook zijn geur: een misselijkmakende combinatie van natte schapenwol, bedorven vlees en die vreemde zure lichaamsgeur die alleen monsters hebben, als een stinkdier op een dieet van Mexicaans eten.

Grover zat trillend achter de trouwjurken weggedoken. De schaduw van het monster gleed voorbij.

Stilte, op het geluid van de regen na. Grover haalde diep adem. Misschien was het ding verdwenen.

De bliksem flitste. De voorgevel van de winkel werd volledig weggeblazen en een monsterlijke stem bulderde: ‘HIE-IE-IEERRR IJ-IJ-IJ!’

Ik schoot overeind in mijn bed, bevend als een riet.

Er was geen storm. Geen monster.

Het zonlicht scheen door het raam van mijn slaapkamer naar binnen.

Even dacht ik een schaduw over de ruit te zien glijden; een menselijke gestalte. Toen werd er op de deur geklopt en klonk de stem van mijn moeder: ‘Percy, je komt te laat’ – en de schaduw op de ruit verdween.

Ik moest het me hebben verbeeld. Een raam op de vijfde verdieping met een gammele brandtrap... er kon niemand voor het raam hebben gestaan.

‘Kom, lieverd,’ riep mijn moeder weer. ‘Laatste schooldag. Je zou opgetogen moeten zijn! Je hebt het bijna gehaald!’

‘Ik kom,’ wist ik met moeite uit te brengen.

Ik voelde onder mijn kussen. Mijn vingers sloten zich geruststellend om de pen waar ik altijd mee sliep. Ik haalde hem tevoorschijn en las de inscriptie in het Oudgrieks die op de zijkant stond: ANAKLYSMOS. Doemtij.

Ik overwoog het dopje eraf te halen, maar iets hield me tegen. Ik had Doemtij zo lang niet gebruikt...

Trouwens, ik had mijn moeder beloofd geen dodelijke wapens meer te gebruiken in onze flat nadat ik met een onhandige beweging van een speer haar porseleinkast had geveld. Ik legde Anaklysmos op het nachtkastje en krom moeizaam uit bed.

Ik kleepte me zo snel mogelijk aan en probeerde niet meer te denken aan mijn nachtmerrie, aan monsters of aan de schaduw bij mijn raam.

Ik moet weg zien te komen. Ik moet ze waarschuwen!

Wat had Grover bedoeld?

Met drie vingers vormde ik een klauw voor mijn hart en strekte

mijn arm naar voren; een eeuwenoud gebaar dat Grover me ooit had geleerd om het kwaad af te weren.

De droom kon niet echt zijn.

Laatste schooldag. Mijn moeder had gelijk: ik zou opgetogen moeten zijn. Voor het eerst in mijn leven had ik straks het hele jaar volgemaakt zonder van school te zijn gestuurd. Zonder vreemde ongelukjes. Zonder gevechten in de klas. Zonder docenten die in monsters veranderden en me probeerden te doden met vergiftigd kantine-eten of exploderend huiswerk. Morgen zou ik op weg zijn naar mijn meest favoriete plek op de hele wereld: Kamp Halfbloed.

Nog maar één dag te gaan. Zelfs ik zou het nu niet meer kunnen verpesten.

Zoals gewoonlijk had ik geen flauw benul hoever ik ernaast zat.

Voor het ontbijt had mijn moeder blauwe wafels en blauwe eieren gemaakt. Dat is een eigenaardigheid van haar, om speciale gelegenheden te vieren met blauw eten. Het is haar manier om te zeggen dat alles mogelijk is. Percy kan groep zeven afmaken. Wafels kunnen blauw zijn. Dat soort kleine wondertjes.

Ik zat aan de keukentafel te eten terwijl mijn moeder de afwas deed. Ze had haar werkuniform aan: een met sterren bezaaide blauwe rok en een rood-witgestreepte blouse die ze droeg op haar werk in de snoepwinkel van het centraal station. Haar lange bruine haar zat in een paardenstaart.

De wafels smaakten heerlijk, maar waarschijnlijk was ik er niet zo op aangevallen als anders. Mijn moeder keek om en fronste haar wenkbrauwen. ‘Percy, voel je je wel goed?’

‘Ja... best.’

Maar ze wist altijd precies wanneer er iets aan de hand was, dus droogde ze haar handen af en kwam tegenover me zitten.

‘School, of...?’

Ze hoefde haar zin niet af te maken. Ik wist wat ze bedoelde.

‘Ik denk dat Grover in de problemen zit,’ zei ik en ik vertelde haar over mijn droom.

Ze tuitte haar lippen. We praatten niet vaak over dat ‘andere’ deel van mijn leven. We probeerden een zo normaal mogelijk leven te leiden, maar mijn moeder was volledig op de hoogte van Grover.

‘Ik zou me niet te veel zorgen maken, lieverd,’ zei ze. ‘Grover is nu een grote sater. Als er een probleem was, zouden we het vast hebben gehoord van... van het kamp.’ Bij het woord ‘kamp’ verstrakten haar schouders.

‘Wat is er?’ vroeg ik.

‘Niets,’ antwoordde ze. ‘Weet je wat? Vanmiddag gaan we het eind van je schooljaar vieren. Ik neem jou en Tyson mee naar Rockefeller Center, naar die skateboardwinkel die je zo leuk vindt.’

Man, dat was verleidelijk. We moesten altijd elke cent omdraaien. Vanwege het schoolgeld van mijn moeders avondschoon en mijn particuliere school konden we ons nooit iets extra’s veroorloven zoals een skateboard. Maar iets in mijn moeders stem deed me aarzelen.

‘Ja maar,’ zei ik, ‘ik dacht dat we vanavond mijn spullen voor het kamp zouden inpakken.’

Ze wong de theedoek in haar handen. ‘O ja, lieverd, nou je het zegt... ik heb gister bericht gekregen van Chiron.’

De moed zakte me in de schoenen. Chiron was de activiteitenbegeleider van Kamp Halfbloed. Hij zou nooit contact met ons opnemen als het niet ernstig was. ‘Wat zei hij?’

‘Hij denkt... dat het misschien nog niet veilig is om naar het kamp te komen. We moeten het misschien nog even uitstellen.’

‘Uitstellen? Mam, hoe kan het nou niet veilig zijn? Ik ben een halfbloed! Het is voor mij de enige veilige plek op aarde!’

‘Gewoonlijk wel, lieverd. Maar gezien de problemen die momenteel...’

‘Welke problemen?’

‘Percy... het spijt me vreselijk. Ik had gehoopt het er vanmiddag met je over te hebben. Ik kan het nu niet allemaal uitleggen. Ik weet niet eens of Chiron het wel kan uitleggen. Het is allemaal zo snel gegaan.’

De gedachten tolden door mijn hoofd. Hoe kon ik in hemelsnaam níét op kamp gaan? Ik wilde honderdduizend vragen stellen, maar op dat moment sloeg de keukenklok het halve uur.

Mijn moeder keek bijna opgelucht. ‘Half acht, lieverd. Je moet gaan. Tyson wacht op je.’

‘Maar...’

‘Percy, we hebben het er vanmiddag wel over. Nu moet je naar school.’

Het was het laatste wat ik wilde, maar in mijn moeders ogen lag die breekbare blik – een soort waarschuwing, dat als ik te veel aandrang ze in huilen zou uitbarsten. Ze had trouwens gelijk wat mijn vriend Tyson betrof. Als ik niet op tijd bij het metrostation was, zou hij ongerust worden. Hij durfde niet in zijn eentje onder de grond te reizen.

Ik pakte mijn spullen bij elkaar, maar bleef in de deuropening staan. ‘Mam, die problemen in het kamp... kunnen die iets te maken hebben met mijn droom over Grover?’

Ze ontweek mijn blik. ‘We hebben het er vanmiddag over, lieverd. Dan vertel ik je alles... wat ik weet.’

Met tegenzin nam ik afscheid. Ik rende naar beneden om de metro te halen.

Op dat moment wist ik het nog niet, maar van dat gesprek met mijn moeder zou het die middag niet komen.

Het zou er zelfs een hele tijd niet van komen.

Toen ik naar buiten stapte, wierp ik een blik op het bruine stenen gebouw aan de overkant. Eén tel lang zag ik een donkere gestalte in het zonnige ochtendlicht; een menselijk silhouet tegen de achtergrond van bruine baksteen, een schaduw die van niemand was.

Toen rimpelde de lucht en was de gestalte verdwenen.

Ik speel trefbal met kannibalen

Mijn dag begon normaal. Zo normaal als dat mogelijk is op het Meriwether College.

Het is namelijk een ‘progressieve’ school in hartje Manhattan, wat inhoudt dat we op zitzakken zitten in plaats van aan tafeltjes en dat we geen cijfers krijgen en dat de docenten spijkerbroeken dragen en T-shirts van rockconcerten.

Ik zat er niet mee. Ik bedoel, ik heb ADHD en ben dyslectisch, zoals de meeste halfbloeden, dus ik heb het op gewone scholen nooit erg goed gedaan, ook niet voordat ik weer eens van school werd getrap. Het enige nadeel van Meriwether was dat de docenten altijd alles van de zonnige kant bekeken en de leerlingen niet echt... eh, zonnig waren.

Neem bijvoorbeeld mijn eerste les van vandaag: Engels. Alle klassen hadden *Lord of the Flies* moeten lezen, dat boek waarin al die kinderen op een onbewoond eiland terechtkomen en volkomen doordraaien. Voor ons eindexamen werden we dus door de docenten een uur lang zonder toezicht de speelplaats op gestuurd om te kijken wat er zou gebeuren. Wat er gebeurde was een massale *wedgie*-wedstrijd tussen groep zeven en groep acht, twee kiezelsteenge-

vechten en een potje freestyle basketballen. Bij de meeste activiteiten had Matt Sloan, de grootste treiteraar van de hele school, de leiding.

Sloan was niet groot of sterk, maar hij gedroeg zich alsof hij dat wel was. Hij had de ogen van een pitbull en een grote bos stug, zwart haar, en hij droeg altijd dure maar slecht zittende kleren, alsof hij iedereen wilde laten zien hoe weinig hij gaf om het geld van zijn ouders. Toen hij in zijn vaders Porsche was gaan joyriden en het bord met DENK AAN ONZE KINDEREN – VAART MINDEREN had geraamd, was hij een van zijn voortanden kwijtgeraakt.

Hoe dan ook, Sloan gaf iedereen een wedgie totdat hij de fout beging het bij mijn vriend Tyson te proberen.

Tyson was de enige dakloze jongere op Meriwether College. Voor zover mijn moeder en ik konden achterhalen was hij op zeer jonge leeftijd door zijn ouders verlaten, waarschijnlijk omdat hij zo... anders was. Hij was één meter negentig lang en gebouwd als de verschrikkelijke sneeuwman, maar hij huilde heel snel en was bang voor zo'n beetje alles, met inbegrip van zijn eigen spiegelbeeld. Zijn gezicht zag er nogal wanstaltig en woest uit. Ik zou niet kunnen zeggen welke kleur ogen hij had, want ik kon me er nooit toe zetten hoger te kijken dan zijn misvormde gebit. Hij had een zware stem, maar hij praatte raar, alsof hij veel jonger was – ik denk omdat hij vóór Meriwether nooit op school had gezeten. Hij droeg een gehavende spijkerbroek, groezelige gympen maat 52 en een flanellen shirt met gaten. Hij rook naar een New Yorkse steeg, want dat is waar hij woonde, in een kartonnen koelkastdoos aan 72nd Street.

Meriwether had hem geadopteerd als een vrijwilligersproject zodat alle leerlingen een goed gevoel over zichzelf konden hebben. Jammer genoeg konden de meesten Tyson niet uitstaan. Als ze eenmaal ontdekten dat hij ondanks zijn enorme kracht en zijn afschrikwekkende uiterlijk een grote softie was, gaven ze zichzelf een goed gevoel door hem te treiteren. Ik was zo'n beetje zijn enige vriend, wat betekende dat hij mijn enige vriend was.

Mijn moeder had al duizenden keren bij de school geklaagd dat

ze niet genoeg deden om hem te helpen. Ze had de sociale dienst gebeld, maar er leek niet echt iets te gebeuren. De maatschappelijk werkers beweerden dat Tyson niet bestond. Ze beweerden bij hoog en bij laag dat ze op onze aanwijzingen langs waren geweest in de steeg maar niemand hadden kunnen vinden. Hoe je een jonge reus in een kartonnen koelkastdoos kon mislopen ontging me.

Hoe dan ook. Matt Sloan besloop hem van achteren en probeerde hem een wedgie te geven, maar Tyson raakte in paniek. Hij sloeg Sloan iets te hard van zich af. Sloan vloog vijf meter door de lucht en raakte verstrikt in de autobandschommel van de kleintjes.

‘Achterlijke idioot!’ schreeuwde Sloan. ‘Ga terug naar je doos!’

Tyson begon te snikken. Hij liet zich zo hard op het klimrek ploffen dat het staal doorboog, en verborg zijn gezicht in zijn handen.

‘Neem je woorden terug, Sloan!’ schreeuwde ik.

Sloan keek me spottend aan. ‘Waar maak je je druk om, Jackson? Als je het niet altijd voor die achterlijke idioot opnam zou je zelfs vrienden kunnen hebben.’

Ik balde mijn vuisten en hoopte dat mijn gezicht niet echt zo rood was als het aanvoelde. ‘Hij is géén achterlijke idioot. Hij is gewoon...’

Ik probeerde op de juiste woorden te komen, maar Sloan luisterde niet, want zijn lelijke vriendjes en hij lagen in een deuk. Ik vroeg me af of het mijn verbeelding was of dat er echt meer bullebakken om Sloan heen hingen dan anders. Ik was het gewend om hem met een stuk of twee, drie te zien, maar dit keer leken het er wel tien, en ik wist vrijwel zeker dat ik ze nooit eerder had gezien.

‘Wacht maar tot gym, Jackson,’ riep Sloan. ‘Dan maken we je helemaal af.’

Toen het eerste lesuur voorbij was, kwam meneer De Milo, onze docent Engels, naar buiten om de slachting te inspecteren. Hij deelde ons mee dat we *Lord of the Flies* uitstekend hadden begrepen. We waren allemaal geslaagd en mochten nooit, maar dan ook nooit opgroeien tot gewelddadige mensen. Matt Sloan knikte ernstig en wierp me vervolgens een voortandloze grijns toe.

Om Tyson te laten stoppen met huilen moest ik beloven om bij de lunch een extra boterham met pindakaas voor hem te kopen.

‘Ben... ben ik een achterlijke idioot?’ vroeg hij me.

‘Nee,’ bezwoer ik hem met opeengeklemd kaken. ‘Matt Sloan is de achterlijke idioot.’

Tyson snifte. ‘Je bent een echte vriend. Ik zal je missen volgend jaar als ik... als ik niet...’

Zijn stem trilde. Ik realiseerde me dat hij niet wist of hij volgend jaar wel weer voor het vrijwilligersproject gevraagd zou worden. Ik vroeg me af of het schoolhoofd zelfs de moeite had genomen het er met Tyson over te hebben.

‘Maak je geen zorgen, grote jongen,’ dwong ik mezelf te zeggen. ‘Het komt allemaal goed.’

Tyson schonk me zo’n dankbare glimlach dat ik me een enorme leugenaar voelde. Hoe kon ik een jongen als hij beloven dat er ook maar iets goed zou komen?

Ons volgende examen was natuurwetenschappen. Mevrouw Tesla droeg ons op bepaalde chemische stoffen te mengen totdat we iets explosiefs hadden. Tyson was mijn laboratoriumpartner. Zijn handen waren veel te groot voor de reageerbuisjes die we moesten gebruiken. Hij stootte per ongeluk een rekje met flesjes van de werkbank waarna er een oranje paddenstoelwolk opsteeg uit de vuilnisemmer.

Nadat mevrouw Tesla het laboratorium had geëvacueerd en de gevaarlijke stoffen opruimingsdienst had gebeld, prees ze Tyson en mij als geboren natuurwetenschappers. We waren de eersten die ooit voor haar examen binnen een halve minuut zo’n uitstekend resultaat hadden behaald.

Ik was blij dat de ochtend snel voorbijging, want dan hoefde ik niet te veel aan mijn problemen te denken. Het idee dat er iets mis zou zijn op kamp was onverdraaglijk. En het was nog erger dat ik de herinnering aan mijn kwade droom niet van me af kon schudden. Ik had het onheilspellende gevoel dat Grover in gevaar was.